

NOK EN QUISLINGBOK!

I. «Forrædere — — bare fordi de tapte?»

For FOLK OG LAND av Ralph Hewins

Ralph Hewins, som i en rekke artikler vil gjennomgå en ny «Quislingbok» av nok en brite.

Ovenstående er den firespaltede overskrift på en anmeldelse av den syvende bok om Quisling i løpet av de siste syv år — «The Patriotic Traitors» av David Littlejohn (Heinemann)* — i Evening News (London).

Boken «strider forbløffende og helt foruroligende med den allierte propagandalinje, som har vært betraktet som det rene evangelium», sier Standards høyt anerkjente anmelder, Kenneth Allsop.

Alt er ekkoer av Albert Wieseners bok «Seierherrens justis» (1964), som også forsøkte å yde taperne rettferdighet! Litt etter litt synes humaniteten, jurisprudence og historien som finnes i Wieseners avhandling å sive ut til den store verden.

«Man har gitt tapre Robin Hooder fra motstandsbevegelsene, de franske, hollandske, norske og belgiske partisaner, som førte en så tapper underjordisk kamp mot naziinntrengene, megen hyllest, fortsetter Allsop.

«Vi har faktisk ikke hørt noe om deres landsmenn som tok den motsatte kurs... Denne store historiske forømmelse er det nå rådet bot på — med renter — i en bok om respektinngydende detaljert forskning omkring denne side av annen verdenskrig. Områder som det har vært trukket slør av diskret taushet omkring —

«Efter at all forbeholdenhet nå er ryddet tilside, blir det avskrekkende klart at da

Wehrmacht veitet tvers over Europa bragte det ikke bare løfter om hevn på leppene til alle dem hvis land ble rullet ned. Hos mange fremkalte det bifallsrop — —

«Det var tydeligvis en veldig flokk av offentligheten som fant ut at der Führer var deres mann — — Tanken om at hver eneste en var med i motstandsbevegelsen, overbeviser han (Littlejohn) oss om var en fantasi fostret av en overflod av etterkrigs «fact and fiction».

Det veldig moralske, juridiske og historiske problem som var blandet inn i dette kontinentale sammenstøt mellom ideologier i 1933 til 1945 er summert opp på Littlejohns siste side.

Idet han siterer Sir John Harringtons berømte epigram —

«Forræderi lønner seg aldri, hva er årsaken til det? Jo, hvis det lønner seg, så våger ingen å kalle det for forræderi.»

sier han at det «kan tas enten som en sarkastisk kommentar til politikernes sofisteri eller som en dypsindig betraktning om funksjoneringen av historiske perspektiver.

«Hva som er, eller ikke er, forræderi kan ofte bedømmes bare ved resultatene på lang sikt. Hadde den amerikanske revolusjon slått feil, kunne George Washington idag ha nydt like liten historisk respekt som, la oss si, hertugen av Monmouth.*)

«Hvem kan vurdere, annet enn ved å se tilbake, når

*) Mislykket opprører mot James II av England i 1685.

*) På omslaget er det et bilde av Mannen som verden aldri blir ferdig med.

«Kollaborasjon» er forræderi og når det bare er sunn sans? Ville fortsatt væpnet motstand av indianerne i Nord-Amerika mot de hvite inntrengere ha vært heroisme eller tåpelighet? Hva for slags alternativ til «kollaborasjon» har deres etterkommere i dagens Canada eller USA?

«Seiv forestillingene om «forræderi» og «lojalitet» er relative. Et lands helt kan være et annet lands skurk. Var Sir Roger Casement en irsk patriot eller en britisk renegat?**)»

Mannen som formidlet sovjetisk fredstilbud etter Stalingrad

Erich Kern skildrer sin døde venn, dr. Peter Kleists begivenhetsrike liv i historiens kulisser

Vi har tidligere her i bladet ved flere anledninger nevnt dr. Peter Kleist og den ikke ubetydelige rolle han spilte bak kulissene under annen verdenskrig. Etter krigen har han virket som publisist og journalist, og startet for femten år siden sammen med Erich Kern og Waldemar Schütz DEUTSCHE WOCHEN-ZEITUNG. Rammet av en sykdom med sikker dødelig utgang, en sykdom som ikke tillot ham lenger å virke for det han trodde på, forlot Kleist en dag i slutten av fjoråret sykehuset hvor han var innlagt og har siden vært forsvunnet. Man har naturligvis for lengst måttet se den sørgelige kjennsgjerning i øynene at han er død.

Når vi frisker opp denne sørgelige hendelse nå, så er det fordi Erich Kern i en artikkel har gitt en skildring av den avdøde venns liv og levnet, en skildring som på mange måter er tildels ukjent tysk historie. Vi tror at skildringen også vil interessere våre lesere i en forkortet utgave som vi gjen gir her.

Peter Kleist var født i 1904 på Schloss Marese ved Marienwerde i Weichselniederungen. Sin første skolegang hadde han i det nærliggende Danzig. Versaillesfreden gjorde en brå slutt på de lykkelige ungdomsdager

«Var disse storartede regimenter av gurkhaer og sikhs (Forts. side 6)

**) Hengt i 1916 efter å være landsatt i Irland fra en u-båt, sendt av tyskerne for at han kunne starte opprør mot britene.

Dr. Peter Kleist, som spilte en viktig rolle bak kulissene i Det tredje Rike.

med løsrivelsen av Østpreussen fra Riket og den skjebnesvangre opprettelse av fristaten Danzig. Dermed tilfalt Kleists vestpreussiske hjem Polen. På den annen side førte dette til at Kleist, som da selv som student var bosatt i Riket, gjennom kontakt med familien fikk spesiell interesse for de østlige naboer, fremfor alt for Polen og Russland. Han befattet seg i inngående studier med de slaviske folks problemer og studerte bl.a. deres sprog.

I 1931 gikk Peter Kleist inn i NSDAP og året etter ble han dr. juris ved universitetet i Halle. De kommende fire år var han medarbei-

Övenstående tilsynelatende dramatiske bilde viser Fjernsynets Anders Buraas (tilv.) sammen med Aftenpostens tidligere redaktør Torolv Kandahl. Sistnevnte er i full gang med helteberetning om norsk presse under okkupasjonen. Bildet bringes i forbindelse med en film TV forbereder om «norsk presse under krigen». På side 5 bringer vi noen kommentarer.

BERGENSUNIVERSITETET OG NS

På samme side omtaler vi det forskningsprosjekt Universitetet i Bergen har gående om Nasjonal Samling, et arbeide som allerede har avfødt en rekke hovedoppgaver om emnet.

MCGOVERN, den demokratiske presidentkandidaten i USA behandles i vår spalte «I brennpunktet». Hvilke konsekvenser kan det få for Europa om han blir valgt, slik hele den norske presse synes å ønske?

DEN BEDRØVELIGE

innsatsen til norske jurister under «retts»oppgjøret, som har fått så rikelig belønning i form av embeter og fete stillinger, er emnet for lederens på side 3.

ELLERS finner man som vanlig smånytt på siste side og på side 2 og 3 litt av hvert som vel kan interessere.

der i berlinerkontoret for Provinz Ost- und Westpreussen og satte seg her inn i forretningsforbindelsene med Finland, de baltiske stater, Polen og Sovjetsamveldet. Sommeren 1936 ble dr. Kleist så referatsleiter for Polen og de baltiske stater i «Dienststelle Ribbentrop». Senere overtok han ledelsen av referat «Sovjetunion». Han skulle i denne

(Forts. side 2)

Mannen som formidlet — —

(forts. fra side 1)

sammenheng snart komme til å spille en viktig rolle i forholdet mellom Det tredje Rike og Sovjetsamveldet.

Da den politiske horisont tok til å mørkne for Tyskland i 1939 og det ble mere og mere åpenbart at England, Frankrike og USA anstrengte seg for med hjelp av Sovjetsamveldet å innkretse Tyskland, viste Kreml på sin side sterk interesse for å få avsluttet en handelsavtale med Berlin. Hva Moskva egentlig ville fremgikk av ordene til lederen av den sovjetiske berlinambassade, Georgi Astachov, da denne i en annen forbindelse tjenestlig vekslet noen ord med dr. Kleist: «En statsmann må forstå», sa russeren, «å hoppe over sin egen skygge. La oss dog bestemme oss for en felles politikk istedenfor gjensidig å hakke hodet av hverandre i en tredje parts interesse.»

Kleist ga straks beretning til utenriksminister Ribbentrop. Dette sovjetiske tilbud var jo direkte sensasjonelt. Da dessuten den tyske ambassadør i Moskva meldte om lignende uttalelser og britenes og franskmennenes anstrengelser i Moskva der til øket, ba Ribbentrop 2. august 1939 Astachov til seg, og sa til ham at Tyskland var rede til å ordne forholdet til Sovjetsamveldet på en ny måte hvis Sovjetsamveldet på sin side ville forplikte seg til fremtidig ikke mere å blande seg inn i Rikets indre forhold og å gi avkall på enhver politikk som var rettet mot Rikets livsinteresser. — Den tysk-russiske handelsavtale ble så undertegnet 4. august 1939 og forsøket på å innkretse Tyskland ble stanset.

Kleist var med da den tysk-sovjetiske hovedavtale så ble forberedt og derefter ble undertegnet i Moskva. Han forhandlet i tilslutning til dette i Moskva om flyttingen av folketyskerne i Bessarabia da Sovjetsamveldet marsjerte inn der, og representerte under denne omflytning med stor dyktighet utenriksdepartementet.

Erich Kern beretter også om en ukjent episode fra begynnelsen av annen verdenskrig. I 1939, straks etter krigsutbruddet, planla man på tysk side å sende Tibetforskeren dr. Ernst Schäfer med en stab gjennom Russland til Tibet for at han derfra ved hjelp av sine tilbetante venner kunne organisere antiengelske uroligheter i India. 12. desember 1939 sendte utenriksdepartementet dr. Kleist til Moskva for med hjelp av den tyske ambassadør, von der Schu-

lenburg, å vinne gehør for planen. Molotov erklærte overfor Kleist å ville understøtte de tyske planer mot India, men ville først ha nærmere detaljer. Av hensyn til Afghanistan, som samarbeidet meget nær med Tyskland, ble aksjonen imidlertid sluttelig ikke satt ut i livet for ikke å skape fare for Afghanistan.

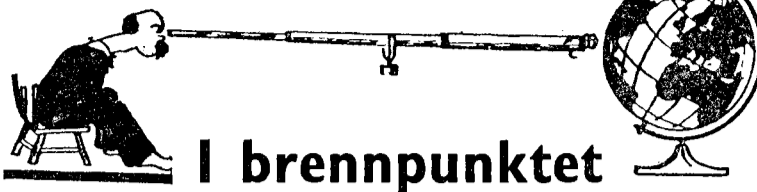
Utbruddet av den tysk-sovjetiske krig var et hårdt slag for dr. Kleist, da han i likhet med den tyske ambassadør i Moskva nøyaktig kjente de virkelige forhold i Sovjetsamveldet og forstod å bedømme dem riktig. Likevel oppfylte han sin plikt til siste slutt. I januar 1943 ble han utnevnt til ministerialdirigent. På bakgrunn av sitt kjennskap til øststatene gjorde han alt han formådde for å øve innflydelse på den tyske østpolitikk. Dessverre lykkedes ikke dette ham, og den feilaktige tyske behandling av østfolkene førte sluttelig via det politiske nederlag i denne sammenheng til den militære katastrofe.

Man må vel også på den annen side av fronten ha kjent til denne dr. Kleists fortvilte kamp, for bare da er det forståelig at Stalin under kampene om Stalingrad og derefter i Stockholm over sin agent, Edgar Klaus, rettet en henvendelse til dr. Kleist med tilbud om fred. Sovjetagentens tilbud lød: «Jeg garanterer Dem at hvis Tyskland vil gå med på grensene av 1939, så kan De ha fred i løpet av åtte dager.»

Under disse forhandlinger i Stockholm ankom også fra Moskva en spesielt befullmektiget, Alexandrov, og ambassadør Dekanossov ble oppnevnt som offisiell russisk forhandler. Dr. Kleist meldte øyeblikkelig om denne sensasjonelle hendelse til riksregjeringen, men hos denne vant tilbudet ingen tiltro. Adolf Hitler mente det var en russisk felle og ga ordre til å ignorere tilbudet. Motstandere av en fredelig ordning med Sovjetsamveldet utnyttet herunder hos Hitler at Klaus var av jødisk avstamning.

Når det gjelder jødespørsmålet spilte forøvrig Kleist en viss rolle i sluttfasen og kunne påberope seg å ha medvirket til å bringe tusenvis av jøder friheten lenge før de allierte kom.

I 1944 oppholdt Kleist seg i Stockholm i oppdrag fra Ribbentrop. Representanten i Sverige for den jødiske verdenskonferanse, Hillel Storch, oppsøkte Kleist på hans hotell og foreslo utløsningen av en gruppe såkalte søramerikanere. Det dreiet seg om

I brennpunktet

Så er Nixons motstander ved det kommende amerikanske presidentvalg utpekt. Det var den inntil det siste nokså ukjente senator McGovern fra Sør-Dakota som med overveldende flertall ble valgt til det demokratiske partis kandidat. Han hadde ved de 14 primærvalg han deltok i ialt 3,8 millioner stemmer, men det er vel i den forbindelse grunn til å peke på at guvernør Wallace i de 10 primærvalg han deltok i før han ble satt ut av kamp med revolverskudd hadde samlet nesten like mange demokratiske stemmer, nemlig 3,4 millioner. Nå kunne det naturligvis ikke bli tale om å utpeke en syk og svekket mann i rullestol til presidentkandidat, men det kan like vel være interessant å gruble litt over dersom — hvis.

McGovern dukket nærmest opp som troll av en eske under den indre demokratiske kamp. Han klarte å samle omkring seg alle de misfornøyde og dertil noen virkelig farlige folk, som gjerne fisker i rørte vanne. Dertil klarte han — eller hans valggeneraler — å bygge opp en uhyre effektiv valgorganisasjon som fullstendig tok luven fra den farligste konkurrent Humphrey. McGovern er selv ingen rik mann etter amerikansk målestokk og en amerikansk valgkamp kan ikke drives uten svære pengemidler. Så det er klart at det også stod mektige pengeinteresser bak ham. Det har vært nevnt playboyen Steward Mott, arvingen til General Motors-

ca. 2 000 jøder som delvis var utstyrt med falske søramerikanske pass. Samtidig henvendte den amerikanske diplomat Ivar Olson, Roosevelts personlige utsending, seg til Kleist i forbindelse med flyktningespørsmålet og støttet Hillel Storchs forslag. Olson forsikret også at Roosevelt var rede til å gi politiske konsesjoner for redningen av de 1,5 millioner jøder som på dette tidspunkt måtte befinne seg i tysk varetekt.

Kleist fløy så til Berlin og la frem for Kaltenbrunner dette jødisk-amerikanske forslag. Kaltenbrunner informerte Himmler. Kort etter meddelte han Kleist at også Himmler var interessert i saken. Før forhandlin-

formuen. Men, det har vel også vært andre kilder.

De jødiske organisasjoner i USA er som kjent viktige brikker i amerikansk politikk og umiddelbart før det demokratiske partikonvent i Miami Beach gikk det gjennom amerikansk og vest-europeisk presse et bilde av McGovern i ivrig samtale med en flokk jødiske rabbinere i New York. For så ostentativt som mulig å manifestere sin solidaritet med «det utvalgte» folk hadde McGovern til og med trykket ned en jødisk bønnelue på sin isse. Det vil han sikkert få godt betalt for også i fremtiden. Før vi imidlertid ser litt nærmere også på det vi kan kalle det jødiske aspekt ved McGovernns kandidatur, skal vi løfte litt på sløret om hans fortid fra verdenskrigens tid. Det tør kanskje ha sin spesielle interesse fordi et av hovedpunktene i presidentkandidatens propaganda jo er dette at man straks og betingelsesløst må gjøre slutt på krigen i Vietnam fordi den rammer sivilbefolkningen.

Dette lyder jo smukt i en venstreradikal presse og McGovern selv er jo noe av en ekspert når det gjelder krig mot sivilbefolkningen. Han var nemlig i annen verdenskrig amerikansk bombeflyver og fløy herunder nesten 40 bombetokter over Tyskland. Bombeangrepene var som kjent så å si utelukken- de rettet mot sivile mål, og hus etter hus i de tyske byer ble lagt i ruiner mens et milliontall av mennesker, kvinner og barn fant døden. Nå kunne man kanskje si at dette gjorde han nødt og tvungent fordi han hadde ordre til det — skjønt dette jo ikke ble godtatt som unnskyldning når det gjaldt tyske offiserer og menige — men McGovern hevder fremdeles idag at han ingen dårlig samvittighet har over denne innsats. Ja, kom han i en lignende situasjon idag, ville han handle nøyaktig likedan, sier han.

Så meget om den demokratiske presidentkandidats dobbeltmoral. Den han forøvrig ikke er alene om, noe man kan konstatere også i dette land.

President Nixon har som kjent sin jødiske rådgiver i utenrikspolitiske spørsmål, noe zionistene av hensyn til Israel naturligvis finner svært viktig. Det hevdes i USA at Henry Kissinger er,

ikke bare USA's virkelige utenriksminister, men i mangt og meget faktisk også dets president. Motkandidaten McGovern følger i denne henseende tydeligvis i Nixons spor. Som rådgiver i utenrikspolitiske spørsmål har han skaffet seg en jødisk jurist, Abram Chayes. Og slik er i store trekk den utenrikspolitikk som McGovern, eller kanskje heller Chayes trekker opp:

Slutt på det han kaller barbariet og folkemordet i Vietnam, men som ikke var det da det gjaldt Tyskland, tilbaketrekning innen 90 dager av den siste amerikanske soldat fra Indokina, betingelsesløst, stans av all hjelp til Sør-Vietnam, som skal overlates til sin skjebne. I forbindelse med dette tiggergang til Nordvietnam med bønn om løslatelse av de krigsfangne amerikanske flyvere. «Fred gjennom å gi etter», er McGovernns patentoppskrift når det gjelder kommunismen. Hvis USA radikalt skjærer ned sine militærutgifter, ikke yder noen økonomisk eller militær hjelp til Hellas, Portugal og Spania, og dertil hurtig trekker sine tropper ut av Europa, så mener McGovern at det fredselkende Sovjetsamveldet, som bare handler som det gjør for frykt for den amerikanske imperialismen, vil følge det gode eksempel.

Litt annerledes ser oppskriften ut når det gjelder militær og økonomisk støtte til Israel. Styrkebalansen i Middelhavet må opprettholdes, hevder McGovern, skjønt det er vanskelig å forestille seg hvorledes det skal kunne skje etter et brudd med Hellas, Spania og Portugal. Israel skal fortsatt støttes med bastante våpenleveranser.

Ser man bort fra engasjementet i Midt-Østen, så er det et rent isolasjonistisk program for utenrikspolitikken han trekker opp og det er temmelig gåtefullt at for eksempel den norske presse, uten unntagelse tror vi, denne presse som klynger seg til NATO og den falske sikkerhet USA kan gi oss, trykker akkurat McGovern så varmt til sitt bryst. Det må da bli den rene katastrofen for hele den etablerte norske sikkerhetspolitikk, og dette uansett den sovjetplanlagte «sikkerhetskonferanse» og de brandtske konsesjoner til ungdomskjærligheten, kommunismen, hvis McGovern skulle bli president.

Hvilke sjanser denne noe obskure McGovern og hans underlige haleheng av negre, jøder, militærnektene, filmfolk og misfornøyde venstre-radikal ungdom, med islett av blank kommunisme, kan

(Forts. side 3)

(Forts. side 7)

FOLK OG LAND

UAVHENGIG POLITISK PUBLIKASJON

Redaktører:

ODD MELSOM, ansvarlig

ALEXANDER LANGE

Lønn som fortjent?

Som en sitter i ferietiden og prøver å følge med også i dagspressens jubileumsartikler og nekrologer, slår det en, med den rest av forferdelse en har i behold etter å ha lest G.K.'s beretninger om «de godes» onde gjerninger under okkupasjonen, hvor tragisk rett Oscar Aall hadde i sin artikkel «Rov. og justismord» i siste nummer før sommerferien. Vi tenker ikke her i første rekke på det han kaller «Finansfronten» i sin store alminnelighet, men på dem som gjorde det skitne arbeid for dem, og da fremfor noen: norske jurister.

La oss presisere dette nærmere ved å gjengi et par avsnitt av Aalls artikkel:

«Massehysteriet er ikke en så god unnskyldning for eldre praktiserende jurister. De har sin faglige samvittighet og sin juridiske logikk å ta hensyn til, og en folkestemning kan egentlig hverken erstatte den ene eller den andre. Dessverre var det akkurat dette som i stor utstrekning skjedde.»

«Efter krigen ble vi kidnappet og plyndret. Vi så våre venner og partifeller drept av Nygaardsvoldbandens kamouflasjeagenter, som var blitt behørig kledd i statsadvokat- og dommerkapper og utstyrt med enerett til å stille spørsmål.»

Det er sterke ord dette, noen vil kanskje si for sterke og at det er et utpreget partssyn, men det er på den annen side uunngåelig at vi som ble ofre for «justisen» til dem som ble sittende med makten og æren i dette land etter annen verdenskrig må se noenlunde slik på norske juristers medvirken til den store urett. Og det gjelder faktisk heller ikke bare «eldre praktiserende jurister» fra den gang, men også deres yngre kolleger. Disse «eldre praktiserende jurister» som satte seg tilrette i dommersetene og avsa sine dødsdommer og andre uhyrlige dommer, folk av typen Erik Blodøks og andre slike alminnelig kjente toppfigurer i «rettsoppgjøret», kommer jo ikke fra sitt ansvar. De tok selv blod på sine hender og de lot med vitende og vilje gammel bloddåd fra okkupasjonstiden hvile utforsket og ustraffet. Mange av dem er døde og borte og andre sliter formodentlig med den dårlige samvittighet som man fremdeles pakker inn i skryt og forlorent snakk om patriotisme. Vi overlater dem gjerne til sin skjebne sammen med deres politiske oppdragsgivere.

Men, et tungt ansvar har også «retts»oppjørets juridiske underoffiserer, alle disse mere eller mindre mislykkede sakførere som så sin sjanse og myldret frem som aktører, «forsvarere», som bobestyrere og som allehånde hjelpesvender for de store. Og vi unntar naturligvis heller ikke Landssvikavdelingens enda yngre allehånde «fullmek-tiger» og etterforskere». De smykket seg alle med tillitvekkende titler, men når alt kommer til alt så var jo også de en slags engasjerte «leiemordere» i den store politiske forfølgelse, selvom de ikke, som enkelte toppfigurer av idag, direkte ledet eksekusjonsavdelinger.

Nå kunne jo naturligvis de som ikke selv er mest rammet av uretten si som så at la nå gjemt være glemt og ripp ikke opp i disse gamle tingene. Her kommer vi imidlertid inn på det vi startet denne artikkel med, dette med dagspressens stadige omtale av jurister, som enten fyller år, er avgått ved døden eller har fått nye og bedre embeder. For her får man servert så å si på ett Brett både innsatsen og den belønning «retts»oppjørets yngre juridiske

De som har vært «borti noe».

Efterfølgende leserbrev til AFTENPOSTEN fant karakteristisk nok for dette blad ikke opptagelse:

I Aftenposten for 9. mai — aftenutgaven — er det å lese at den som har vært «borti noe» finner lukkede dører og ører når de søker arbeide. Det er en dyster lesning — og refleksjonene gjør seg selv. Jeg vil ikke legge meg borti det eller den diskusjon som pågår i aviser og forskjellige organisasjoner omkring den eller de foranstaltninger som gjøres for disse samfunnets ulykkelige som har vært «borti noe» og er blitt satt utenfor.

Det som — herr redaktør — bringer meg til å gripe pennen er et minne fra årene 1945—50. Da var det som idag heter «borti noe» kalt «Unasjonal holdning». Den som ikke kunne legge frem attest for å ha vært «god nordmann» under okkupasjonen, fikk ikke noe å gjøre. Det ble en slags pariakaste her i landet, men takket være at disse mennesker var idealister og av godt norsk blod og av høy biologisk kvalitet, maktet intet å knekke dem. Alle greide å ri stormen av, ble det de var — og fortsatte å være: Gode Nordmenn!

Gud lar solen fremdeles skinne over «Rettferdige og urettferdige», Gud skje lov!

P.D.

medhjelpere har fått ved siden av den mere tvilsomme ære og berømmelse. Så å si hver eneste en av disse dagspressens jubileums- og embedshelter av idag har, efter hva pressen meddeler, tjent sine sporer under landssvikoppjøret. De beklær idag de høyeste stillinger i landet, i regjeringen, rettene, politiet m.v. Justisdepartementet er naturligvis solid sikret.

Jo, ser man på den enkelte juridiske toppfigur idag så er nok Aalls «finansmotiv» fremtredende, men en annen og mere bekymringsfull side av saken er den at dermed synes også uretten låst fast så lenge slike folk sitter i bestemmende stillinger. Og det dessverre uansett hva uten- og noen få innenlandske historikere slår fast, og uansett hva en ny ung garde av juridiske studenter, som enu ikke har rukket å bli ødelagt av fakultetet, måtte føle. For i Norges land har man sannelig satt mektige og suksessfulle juridiske gjetebukker til å passe rettferdens havresekk. Bedre, og bedre betalte, voktere av den historiske løgn og den juridiske svindel kunne man faktisk ikke få.

Redaktør A. Olesen in memoriam

Påny har en av de førende nordiske krefter i kampen for den historiske sannhet gått bort. For ikke så lenge siden var det den ledende skikkelse på dette område i Sverige, dr. Rütger Essén, den mangeårige leder av publikasjonen FRIA ORD, som forlot en verden som så sårt trenger folk av hans støpning, og nå har vi fått beskjed om at vår gamle venn og meningsfelle, mangeårig redaktør og utgiver av bladet REVISION, dansken A. Olesen, Åbenrå, også har lagt ned pennen for godt.

Mange av dette blads lesere, som også deltok i Forbundets møter i den første tid, vil huske Olesen fra foredrag han holdt, og gjennom alle år har FOLK OG LAND hatt et fruktbart samarbeide med denne danske sannhetsforkjemper og hans blad, som vi riktig ofte har hatt anledning til og glede av å sitere. Den danske redaktør på sin side fant også ofte anledning til å gjøre sine lesere kjent med FOLK OG LANDS synspunkter.

Ved siden av arbeidet i bladet ga redaktør Olesen også ut en rekke skrifter omkring den tyske okkupasjon av Danmark. Mest kjent vil det vel være at han var en av de første, om ikke den første, som klarla at okkupasjonen av Danmark var avtalt spill mellom den tyske regjering og Stauning-regjeringen. Den innsats Olesen gjennom et langt liv, han ble over 80 år, har gjort for den historiske sannhet, og for de landsmenn som ble rammet av det politiske oppgjør i Danmark efter annen verdenskrig, lar seg overhodet ikke vurdere idag. Hans blad var et glimt av lys og håp for mange som var tungt rammet av urett og den historiske løgn, og han har ydet et verdifullt bidrag til en riktigere utforming av dansk okkupasjonshistorie. Han vek heller ikke tilbake for den upopulære oppgave i etterkrigstiden å ta det slagne Tyskland og dets ledere i forsvar mot historieforgrengning og seiglivet krigspropaganda.

Det sier seg selv at det var en tung og vanskelig oppgave Olesen påtok seg og trofast slet med til sykdommen tilslutt knekket ham. Som alle nasjonale blad ble også REVISION boikottet og forfulgt, og det var bare gjennom store personlige ofre Olesen kunne holde det gående. Han ga først opp for en tid siden da hjertet sviktet og det ikke lenger var mulig for ham å fortsette.

Vi føler det som et personlig smertelig tap at denne utrettelige kjemper for sannhet og rett har gått bort og vi lyser fred over hans minne.

O.M.

50 år

Ein kjent og akta mann i Nord-Gudbrandsdalen, gardbrukar, verkstadeigar og maskinagent Torkjell Hagen, Skjåk, fyller 50 år 21. august.

Hagen har allsidige evner — frå dyktig og iderik teknikar til nasjonal idealist. Han er ein av dei få som aldri sviktar sine ungdoms ideal og stordomstankar.

Som så mange andre patriotar laut Hagen gjennom «kverna», med fengselsopphald frå 45. Etter ei dramatisk og dristig flukt frå Ilebu, melde han seg for politiet i Gudbrandsdalen, og han kunne sitja resten av tida på Trarabu.

Som den driftige og vel-likte mann Hagen er, vil bygdingane i Skjåk og Nord-Gudbrandsdalen helsa han til lykke med dei runde år, og som den store dyrevenn han er, vil sikkert også katten, Hr. Roy, og alle krøttera på garden lykkeynska husbonden på dagen!

Døl.

I brennpunktet — —

(Forts. fra side 2)

ha ved presidentvalget i november, er vanskelig å si. Alt synes å tale for en overveldende Nixonseir, men det er aldri godt å si i en stat som er i slik oppløsning som USA.

Politicus

VI OPPFORDRER alle som er interessert i nøktern historieskrivning til å sende inn aviser, klipp, bøker, dokumenter m.v. som kan belyse tiden fra 1930 og senere til
INSTITUTT FOR SAMTIDSHISTORIE
Tostrups gt. 29 — Oslo 2
Tlf. 44 68 83

FOR UNGDOMMEN

Red.: Erik Rune Hansen

Men nye slekter fødest der korp og daude gol
og nye heimar reiser seg av gruset,
og borni spring på tun att og tindrar i sol
og nye bjørker syng sin song kring huset.

Velkommen igjen!

Luft — dirrende av hete. Sol over svaberg. Glade rop, sommernetter og miniskjørt. Ja, ikke vet vi hva som har brent seg fast i bevisstheten som årets sommerminne, men nå som det stort sett er over for denne gang får vi bare håpe at det er hyggelige ting.

*

Selv om sommeren stort sett har vært fylt av sol er det ikke til å unngå at det også iblant har regnet. Nå er det desverre så, at p.g.a. våre mulige EF-partnere på kontinentet, så hadde noe av regnet en så lav PH-verdi som 3.1. Hva man skal legge i det forstår man når det opplyses at slik nedbør kan drepe hele vår ørrebestand. Men hva er vel ørret så lenge Europa kan holde industrien igang og levestandarden på topp. Enig?

*

Ellers har det jo også skjedd andre fortvilte ting i sommer. Tenk at vårt kjære demokrati, som vi har trodd så mye på, kunne falle så dypt at det tok i bruk Hitlers metoder. Det var ihvertfall hva sigøynerne påsto da Norge løste sine sigøynerproblemet med hjelp av politi med hunder, N.S.B.'s eldste jernbanevogn og utvisning til Danmark. Seiv ikke det tolerante norske folk så ut til å ha tålt varmen. Protestene imot utvisningen var minimale, og da sigøynerne med tillrop som Hitler, Hitler, prøvde å vise det nazistiske ved det hele, kom det (ifølge Dagbladet) et raskt svar fra folkemengden — «Hold kjeff, sigøynerfaen!» Vi må si oss sjokkert!

*

Heldigvis har det også skjedd ting som kan glede oss en smule. Prisstigningen 1. juli, og en ny pr. 1 august, ga oss et beroligende bevis på at vi fremdeles lever i et velstandsdemokrati. Vi vil ikke spøke noe mer med dette, da vi i anstendighetens navn, heller vil rette oppmerksomheten på bl. a. de tusener av pensjonister, som ikke finner å kunne glede seg over sitt sviktende eksistensgrunnlag!

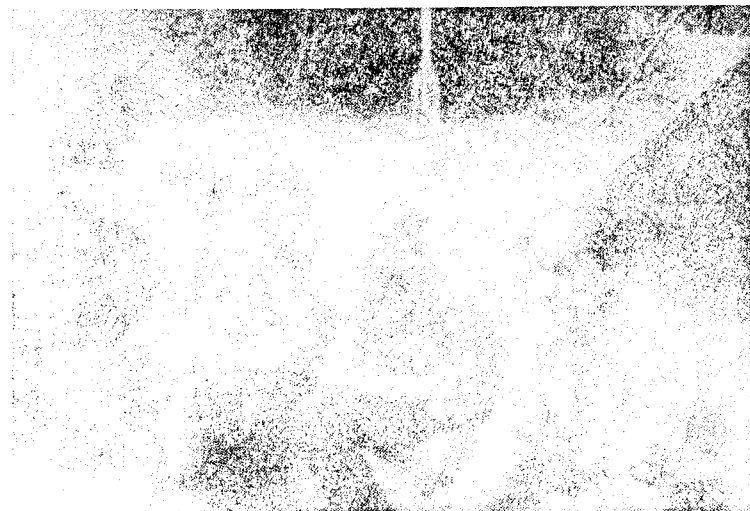
*

Nå skal jo muligens gamle mor Norge få en bekymringsløs hvil i onkel EF's favn, så noen oppfordring til

friske takter på den nasjonale fløy, skulle være unødvendig. Vi får bare håpe at EF-valget i September gjør det mulig for oss å si —

NORGE — og mene DET FRIE, SELVSTENDIGE OG UDELELIGE RIKE, hvor det er ment at nordmenn skal leve!

I Solkorsets tegn

I tiden 21. til 30. juli ble det avholdt en sommerleir i Nordiska Rikspartiets regi. Leiren var lagt til Fjärås, ca. 30 km syd for Göteborg. I leiren deltok mellom 180 og 200 personer, deriblant et tyvetall tyskere og et titall andre nord-europeere.

I pakt med naturen

Hele leiren vidnet om ansvarebevissthet og en alvorlig vilje til å leve i forståelse og harmoni med naturen. Her fant man ingen henslengte øl-bokser, intet papirsøl og ingen vandaliserte trær. Alt, fra flaggstangen — hvor den røde og sorte partifanen vaiet — til benkene rundt leirbålet var surret med rep — ikke en spiker var brukt.

Ideologi og valgplaner

De fleste leirdeltakerne var iført uniform. Den besto i Rikspartiets grå-brune skjorter med solkors-armbind i rødt og sort. Om kvelden samlet man seg rundt leirilden og diskuterte bevegelsens framtid. Man planla bl. a. deltakelse i neste års valg. På kort tid har Nord-

iske Rikspartiets virksomhet virkelig fått vind i seilene. Det finnes knapt noen svensker idag som ikke har hørt om partiet, enten gjennom TV-omtale eller pressen. Og partiet vokser stadig. Det ser ut til at partileder Oredsson kan innfri det løftet han ga sine partikamerater: «Vår tid kommer — 70-tallet blir vårt tiår.»

«Den svarte internasjonale»

Arbeiderbladets Carsten Middelthun har, med den nyfascistiske dagsavisen «Il Secolo» som kilde, skrevet om den første svarte internasjonale, som til høsten skal konstitueres i Roma. I den anledning har Arbeiderbladet følgende prangende overskrift: «Norsk nazi-deltakelse på fascist-kongress i Roma». Ifølge «Il Secolo» skulle det dreie seg om en gruppe «som er mest opptatt av å trygge tidligere nazisters pensjonsforhold». Vi vet ikke med sikkerhet om dette er et sitat fra «Il Secolo», eller et utslag av fri fantasi fra Middelthuns side. Uansett, hvis ikke en slik gruppe

Vi mener, at den beste presang man kan gi
mor NORGE på 1100 års dagen, er et
NEI TIL EF!
NASJONAL UNGDOMSFYLKING
BOKS 5331 - MAJORSTUA, OSLO 3

Amerika: En raseoppgave

Av Commander Matt Koehl i «The National Socialist White Peoples Party»

IV.

Resultatene av de historiske kriser, som var blitt fremkalt ved sammenbruddet av en sivilisasjon, ville utvilsomt komme i form av en ny bølge med barbarer fra nord. Med ild og sverd ville de feie all korupsjon og dekadens i den døende sivilisasjon foran seg og legge grunnlaget for fortsettelsen av arisk raseliv og arisk kulturliv i de kommende århundrer.

Det klassiske eksempel på dette er selvfølgelig det gamle Rom. Da de opprinnelige ariere, som skapte den romerske sivilisasjon, ble satt til side av andre raseelementer som forårsaket den berømte oppløsning og forfall, strømmet kraftige nasjonalsinnede germanere ned fra sitt hjemland for å rense opp i den gamle verden. Disse menneskene la grunnlaget for vår nåværende vestlige sivilisasjon.

Den indre revolusjon

I dag finnes det dessverre intet primitivt arisk folkeslag, uberørt og uforsøkt av det fysiske og psykiske vås, som hjemsøker vår sivilisasjon og som er i stand til å rense den moderne verden på den gamle måten.

Den rasebevarende virksomhet som barbarene fra nord tidligere hadde gjennomført, må nå bli utført ved hjelp av en helt annen prosess. Vi kan ikke lenger stole på et slikt vtre middel til å bevare kulturskapende liv på denne jord, fordi et slikt middel ikke lenger eksisterer. Vår redning må derfor komme gjennom en indre revolusjonsprosess, fra den vestlige verden.

Selve egenskapen ved den vestlige kultur med dens eiendommelige Faust-dynamisme og historiske perspektiv sørger heldigvis for

har unngått vår oppmerksomhet, må vi jo si at dette er det rene tøv! Bortsett fra mulige private og frivillige bidrag til hjelp for krigsskadde frontkjempere i humanitetens navn, har N.U.F. (vi må vel gå ut fra at det er gruppen det siktes til) ganske andre dynamiske oppgaver.

Ellers meldes det om deltakelse fra våre venner i Ny-svenska Rørelsen, det belgiske Ordre Nouveau, det portugisiske Accao samt representanter fra Island og Hellas.

Vi håper å kunne følge opp dette og bringe mer om den svarte internasjonale senere.

grunnlaget for en rasejenervervelse og en raseoppløstring som er unik i historien.

Gjennom en bevisst og bestemt anstrengelse kan selv det nåværende tidspunkt kremen av vår rase eliminere og fordrive de dekadente gamle kreftene, som nå innehar innflytelsesrike og mektige stillinger i den vestlige verden, og som fører vår rase og kultur i undergangen.

Den nasjonalsosialistiske bevegelse, som samlingspunkt for vår rases vilje til makt, har fått den historiske oppgave å mobilisere de sunne og nasjonalsinnede krefter som fremdeles er å finne i vår sivilisasjon. Den nasjonalsosialistiske oppgave er å sveise disse krefter sammen til en revolusjonsmakt, som er i stand til å løse overlevingskrisen som arieren er konfrontert med.

Amerikas revolusjonære rolle

Fordi rasekrisen i Amerika er en del av en større krise, så må den kommende hvite revolusjon på dette kontinent anses som en del av en større verdensrevolusjon. De ariske folkeslags skjebne er i dag knyttet sammen. Dette betyr at den amerikanske revolusjon i det lange løp bare kan bli grunnfestet ved å bringe det rasebevarende budskap videre til hele den vestlige verden.

Amerika er ikke lenger isolert fra verdensproblemerne som landet var i det 18de og 19de århundre. Det som vedrører oss på dette kontinent, godt eller ondt, vedrører våre rasefrender i hele verden.

På grunn av den veldige maktposisjon landet innehar i dag, har Amerika et spesielt ansvar overfor det større ariske samfunn. Da den hvite rase er veldig underlegen i antall i forhold til jordens fargede befolkning, kan vår nasjon tjene, ikke bare som en strategisk bastion, men som et brennpunkt, hvorfra en bevegelse av arisk nyskapelse og oppblomstring kan bli spredd rundt hele verden.

Vår rases framtid vil faktisk bli bestemt av det som skjer her i Nord-Amerika. Arisk overleving på denne planet vil avhenge av om vi får kontroll over dette kontinentet.

Det Amerika med liberale ønskedrømmer og ønsketenkninger, det Amerika med blinkende neonlys og matfylte kjellere, det Amerika med menneskelig aktverdigg-

(Forts. side 7)

SIEGFRIED:

Ny historieforskning på trappene?

Fjernsynet og Forsvaret (!) skal nå forherlige pressen fra dengang, men naturligvis bare den illegale og etterpatriotene

Aftenposten var stans på pletten med uønsket omtale av «statsminister Quisling». Men det får vi neppe bære noe om i TV.

Så forberedes det en ny omgang med heltedyrkelse igjen og AFTENPOSTEN annonserer med fryd og glede over 4 spalter en stor begivenhet for året 1973: «TV forbereder film om norsk presse under krigen». Rent bortsett fra dette at det jo ingen krig var, men en okkupasjon av landet etter at det hadde kapitulert og oppløst de væpnede styrker, så virker det noe forbausende at man nå plutselig skulle begynne å berette om det man så omhyggelig har tiet med i alle disse år, den norske presses lite gløvedige forhold i sin alminnelighet, og en får vel si AFTENPOSTENS i særdeleshet.

For hvem ville vel i dagens AFTENPOSTEN med heltelegender fra dengang og den patente «nasjonale holdning» — også fra dengang — ha gjenkjent Reichskommisær Terhovens (og SD's) norske hovedorgan, bladet hvis redaktør 10. april 1940 gratulerte Quisling som ny statsminister og forsikret om bladets lojalitet.

Imidlertid kan alle presse-mennene fra dengang, som senere ble så gresselig tapre og nasjonale, ta det med ro. Det er ikke den hjemlige presses forhold som tydeligvis skal granskes av Anders Buraas og Forsvaret, men emigrantpressens og de underjordiske bladene som ikke så svært mange av naturlige grunner leste og som iallfall ikke bidro til annet

enn å bringe folk i ulykken og til å styrke den tyske okkupasjonsmakt i dens hjemmelige kamp mot den virkelige forsvarer av norske interesser: Vidkun Quisling.

Men, la oss for all del overlate til AFTENPOSTEN selv å berette om de skjulte heltegjerninger og det vi har ivente i TV til neste år:

«Det fjerde våpen» er arbeidstittelen på et program om den norske presse under krigen, som NRK/Fjernsynet i samarbeide med Forsvarets rekrutterings- og opplysningstjeneste nu er gått igang med.

For et par år siden laget man serien «Norge i krig», som handlet om de tre våpen — marinen, hæren og flyvåpenet. Etter at den ble vist, fant man at det også var behov for et program om det fjerde våpen — pressen. Og det

programmet kommer engang utpå vårparten neste år.

— Våren 1940 var meget kaotisk — den ene avisen etter den andre ble okkupert av tyskerne. Vi fikk så den illegale pressen, som kom til å få stor betydning. Den var helt avgjørende for å kunne gi det norske folk sannferdig informasjon. Gjennom den illegale presse fikk hjemmefrontens ledelse også sendt ut sine livsviktige paroler om hvordan folket skulle opptre i forskjellige situasjoner. Det er også blitt hevdet at det under krigen falt like mange nordmenn med tilknytning til pressen, som norske flyvere, sier fjernsynets Anders Buraas, som sammen med Forsvarets produksjonsleder Bernhard Larsen er ansvarlig for programopplegget.

— I programmet vil selvsagt den illegale presse og London Radio stå sentralt. Videre tar vi opp norske pressefolks innsats på et annet område. I 1940 ble Norges anseelse utad skamferet, og det ble våre pressefolks hovedoppgave å gjenreise vårt renommé, noe de klarte meget raskt.

Buraas forteller videre at man har holdt på med dette programmet bare i et par-tre ukers tid. — Vi befinner oss i høyeste grad på et forberedende stadium. Vi har bare snakket med et fåtall av alle dem som skal intervjues. Videre skal det gjøres filmopptak på forskjellige steder, og vi skal også finne frem til endel arkivstoff. Dette må nødvendigvis ta tid, vi regner med rundt et år. Emnet som tas opp er meget omfattende, og jeg ser det ikke for usannsynlig at det kan bli stoff nok til både to og tre programmer, sier Buraas, som også forteller at Forsvaret vil ta kopi av programmet til eget bruk.

En som kjenner forholdene dengang vet vel ikke riktig enten en skal le eller gråte over dette bebudede tilskudd til norsk såkalt historieskrivning. Vi har bl. a. i serien om hjemmefrontens

(Forts. side 7)

Da Adolf Hitler døde gråt bladet en skvett, men naturligvis det også «nødt og tvungent» som det nå heter.

Mot en mere objektiv norsk historieskrivning?

Universitetet i Bergen har gående et seriøst prosjekt om partiet Nasjonal Samling

I tiden etter annen verdenskrigs slutt, altså i faktisk mere enn et kvart århundre, har man i skole, bøker, tidsskrifter, filmer og i alle massemedier drevet en uopphørlig, ensidig, ondsinnet og ofte direkte løgnaktig propaganda for å spikre fast i den oppvoksende generasjon det forvrengte bilde av Nasjonal Samling og hendelsene under okkupasjonen som emigrantregjeringen for britisk regning tegnet, dels som betaling for oppholdet, og dels for å dekke over egen svikt og eget forræderi. Mot dette har det nesten ikke vært mulig å komme til orde med et mere nyansert syn. Forsøkte noen seg på det, ble de fluksens trukket for en partisk domstol i den første tid, senere sjikanert og forfulgt økonomisk og på annen måte, og hvor det var mulig direkte tiet ihjel. Vi som har arbeidet med FOLK OG LAND i over tyve år har vår saga og våre bitre erfaringer å berette om i denne forbindelse.

Efter hvert har så utenlandske publisister blitt oppmerksomme på den historievindel som har foregått og fremdeles foregår i dette land. Riktignok har våre statsbetalte såkalte samtidshistorikere etter beste evne forsøkt å forvirre og mislede disse utlendinger som i høy grad har vært avhengige av deres hielb og fremfor alt har de søkt å hindre at både utlendinger og den yngre generasjon av landsmenn søkte opplysninger også hos den annen part i striden. Og en får si at de også har hatt hell med seg i denne sammenheng. Men de har dog ikke kunnet hindre at en rekke av disse nå sett og vis upartiske publisister har funnet frem til en rekke sannhetskorn som svir stvgt i øynene på legendeforsvarerne. Vår britiske medarbeider, Hewins, internasjonalt kjent journalist og publisist fra før annen verdenskrig, som selv klarte å frigjøre seg fra den «veiledning» det norske Establishment så heredvillig vder, har i en rekke artikler nektet på slike sannhetskorn i og tyske forfattere, sannhetskorn som tilsammen for objektive bedømmere allerede har veltet hele den forlovede offisielle norske legenden både om forhistorien til at Norge ble trukket inn i annen verdenskrig, om Norges stilling efter kapitulasjonen i juni 1940, og om forholdene under den tyske okkupasjon.

Eftersom denne avis dess-

verre bare har en meget begrenset lesekrete og artiklene til Hewins, en mann som selv innrømmer å ha vært med på å forme meget av den falske legende fordi han dengang trodde på rykter og løgnaktige opplysninger, ikke er blitt lest i det omfang de fortjener, så vandrer dessverre det store flertall av dette lands voksne befolkning fremdeles rundt i den fabledens verden som man skapte under og like efter annen verdenskrig. I det nye velstands-Norge, hvor bare penger og fortjeneste teller, brer dessuten den åndelige latskap seg så sterkt at få lenger bryr seg om hva som er sant og hva som er løgn, eller iallfall ensidig og fortegnet.

Noe annerledes stiller det seg med den våkne del av den yngre generasjon. Den har lenge følt at det er noe fundamentalt galt med dette man har forsøkt å hamre inn i dem helt fra skoledagene av, at Norge skal ha en ubestridt rekord i landsforræderi. Det stemmer ikke meget med det inntrykk de har fått av folk flest i dette land, og svartmalingen stemmer absolutt ikke med deres vurdering av tidligere NS-folk de har kommet i berøring med. For mange har dette inntrykk av nasjonal svindel vært så sterkt at det har drevet dem over i en ekstrem politisk holdning bygget på virkelig og sann patriotisme. For andre har det nasjonale problem og de motstridende opplysninger om personer og hendelser under den tyske okkupasjon vært mere av akademisk interesse. De er så unge at dette for dem bare har historisk interesse, og de hemmes også i dette å finne sannheten av foreldrenes vranglære (og/eller feighet og fortielse) og et snes års uopphørlige hjernevask i skolen og ellers.

Vi skal være glade for alt som i denne forbindelse skjer hos den unge slekt, glade for at iallfall mange har funnet sannheten, og glade for at andre igjen iallfall viser vilje til å finne frem til et mere rettferdig og nyansert syn på den historie som for så mange lesere av dette blad er en bitter realitet. Det er denne den yngre slekts famling efter en historisk sannhet de kan akseptere som vi skal si litt om her.

I denne forbindelse vil vi gjerne gi en honnør til Universitetet i Bergen, som har vært våken for denne ung-

(Forts. side 8)

Nok en Quisling-bok

(Forts. fra side 1)

trofaste lojalister eller militære kollaboratører? Ja, var hele siviladministrasjonen i India «Quislinger» av sinne, eller på hvilket tidspunkt opphørte Indias vilige samarbeide med britene — — — å være «lojalitet» (og rosverdig) og ble «kollaborasjon» (og skammelig)?

«Hitler vant ikke og nazismen har svundet bort. Vår bedømmelse av kollaboratøren er derfor streng og uforsonlig: han var en slyngel og mere behøver man ikke å si om ham. Men hadde Hitler vunnet — — kunne denne bok ha vært skrevet på tysk og dens konklusjon radikalt annerledes.»

Kloke ord!

I boken «The Origins of the Second World War» formet professor A. J. P. Taylor problemet på en annen måte: «Jeg beskjef tiger meg med å forstå det som hendte, ikke med å forsvare eller å fordømme. Jeg var antipassivist fra den dag Hitler kom til makten, og ville utvilsomt bli det igjen under lignende omstendigheter. Men dette har ingen relevans til det å skrive historie. Når man ser tilbake så var ingen, skjønt mange var skyldige, uskyldig. Hensikten med politisk aktivitet er å skaffe fred og velstand, og i dette mislykkedes hver eneste statsmann, hva nå enn grunnen kunne være. Dette er en historie uten helter, og kanskje til og med uten skurker.»

Slik var den sunde holdning som den britiske regjering inntok likeoverfor kollaborasjonen på kanaløyene under den tyske okkupasjon. Som The Home Office (Innenriksdepartementet) underrettet aktoratet om i Quislingsaken, foretrakk britene «offisiell lovprisning».

Norge foretrakk hevn istedenfor toleranse, med varig skade for folkets enhet og dets anseelse utenlands.

*

Nok en gang er Norge brennmerket i den engelsk-talende verden som mester-nasjonen i forræderi.

Som Allsops anmeldelse sier: «Han (Littlejohn) kommenterer at skjønt forståelig nok de som var heldige nok til å forbli uerobret ikke har ønsket å bringe tidligere venner i forlegenhet ved å gjenoppfriske uheldige minner, så mener han at beretningen har blitt sterkt misvisende gjennom denne finfølelse og tilbakeholdenhet.»

Det relevante avsnitt om Norge er på side 183: «Den strenghet Belgia forfulgte kollaboratører med overgås bare av Norge. «Utrensningen» i Frankrike var mild

i sammenligning. Av hver 100 000 franske borgere ble 94 fengslet for kollaborasjon, av hver 100 000 belgiske borgere ble 596 straffet (tallet for Norge, det høyeste i Europa, var 633). Senevis av kollaboratører ble selvsagt «henrettet» av motstandsbevegelsen under okkupasjonen.» (De 300 «henrettelser», godkjent av den norske eksilregjering og utført av Hjemmefronten, er ikke inkludert i statistikkene).

De norske tall som Littlejohn bygger sin fryktelige konklusjon på er som følger: «Over 90 000 ble etterforsket av politiet mistenkt for kollaborasjon, av disse ble 18 000 sendt i fengsel og 28 000 bøtelagt og/eller fratatt sine statsborgerlige rettigheter. (Når det gjaldt statsansatte betød det at de også mistet sine stillinger.) Omkring 3 500 dommer på mere enn 8 år ble utdelt til kollaboratører. Tredve dødsdommer ble avsagt, skjønt bare 25 ble faktisk fullbyrdet — — For norske styrker i de tyske væpnede styrker — — fengselsdommer varerte fra fire til otte år — — Kvinnelige frivillige (sykepleiersker, velferdsarbeid etc.) var ikke unntatt fra straff.» (sidene 48—49).

Den norske «mesterskapsrekord» bygger på mantallet for 1938 som gir Norge et totalt innbyggertall på 3 478 000 (side 349).

Littlejohn kommenterer: «For å få en riktig sammenligning med Britannia er det nødvendig å multiplisere disse tall (foran) med 16, dvs. 480 dødsdommer med 400 av dem faktisk effektuert, 288 000 fengselsstraffer, 448 tusen personer bøtelagt og/eller fratatt sine statsborgerlige rettigheter, rundt regnet 50 000 frivillige i de tyske væpnede styrker. Sett i dette lys er tallene faktisk overveldende.»

Det beste Littlejohn kan si om dette «overveldende» etterkrigsoppgjør er: «Strengheten i denne øyeblikkelige etterkrigs«lustration» (Lustration: «sermoniell vask») ble mildnet av en senere mere medfølelse ånd. Forsoning og mildhet trådte istedenfor gjengjeldelse og hevn — —». Men om «efterhvert tidligere kollaboratører ble rehabilitert» kan de selv bedre dømme om enn utlendinger. Såvidt jeg vet har fulle borgerlige rettigheter fremdeles ikke blitt gjenopprettet, heller ikke har noen av de 270 millioner i inndragning blitt tilbakebetalt.

Hvorledes det nå enn er, så har «strengheten», «gjen-

gjeldelsen» og «hevnen», som ble dramatisert i Quislingsaken, med hell anbragt Norge med et evig, lite misunnelsesverdig rykte.

Under overskriften «En lekse for verden» sier Littlejohn: «I alle de befrikkede land i Europa fulgte det en «utrensning» av kollaboratører umiddelbart etter forløsningen fra okkupasjonen. Ikke i noe land var denne strengere enn i Norge. Nordmennene er ikke noe hevn-gjerrig folk, men de glemmer ikke lett (?). Eftersom Quisling, til uhell for dem, var den best kjente av «quislingene» (Hvem i Vesten hadde hørt om Mussert, men ikke om Quisling?), følte de at det var nødvendig å vise verden deers beslutsomhet når det gjaldt å ta seg av forrædere og misdedere. Det fantes ingen lettveit vei ut av det ved å late som om det ikke hadde hendt.»

Slik øket det norske Establishment sin egen vanære!

«Bare ett navn i denne bok er sikret udødelighet, Vidkun Quisling», sier Littlejohn. «Likevel er det en skjebnens ironi at den mann som gav sitt navn, ikke bare på engelsk, men på mange sprog (inkludert tysk), som synonym for lav og forrædersk kollaborasjon med en okkupasjonsmakt, så på seg selv som legemliggjørelsen av patriotisme, beskytteren, ikke undertrykteren, av det norske folk. Patriot eller forræder? Paradokset i vår tittel gjelder ham mere enn noen annen, for Quisling var i høy grad et paradoks. Noe som forklarer hvorfor han fremdeles er en interessant skikkelse.»

Slik kommer Littlejohn til samme konklusjon som dr. Paul M. Hayes, hvis Quisling-biografi av 1971 jeg nylig anmeldte. «Han (VQ) elsket Norge, men han var uenig med majoriteten av sine landsmenn om hvorledes hans fedreland skulle beskyttes mot de farer som truet det i 1930-årene. Andre menn — Seyss-Inquart og Laval for eksempel — spilte en meget mere destruktiv og uhyggelig rolle i annen verdenskrigs historie enn den norske kollaboratør. Hvor ironisk at det er Quisling som blir husket fremfor alle som den urtypiske forræder!»

Ja, i sannhet ironisk!

Den samme schizofreni som plager Skodvin og Hayes plager også Littlejohn. Alle tre er enige om at Quisling ikke hadde noen andel i «Weserübung», men likevel holder de fast ved at Quisling var «rede til å yde assistanse (til den tyske in-

vasjon) på sin måte» (Skodvin på side 56 i «Norway and the Second World War»), at «alt de (VQ og Hagelin) hadde arbeidet for nå hadde skjedd» den 9. april (Hayes side 209) og at Quisling «forsikret (Hitler) at kongen ville akseptere en tysk okkupasjon som et **fait accompli**» (Littlejohn side 17). Benjamin Vogt gikk i samme fellesskap i sin «Mennesket Vidkun og forræderen Quisling» (1965).

Alle fire trosser sin grunnforutsetning slik den er klart uttrykt av Skodvin (s. 56): «Tanken om et Quisling-kup i Norge var blitt avvist av de tyske planleggere på et tidlig tidspunkt som fullstendig urealistisk. Om den praktiske side av «Weserübung» visste Quisling like lite som alle andre.»

Han kan ikke ha vært «rede til å yde assistanse» eller ha «arbeidet for» et kup som han ikke visste noe om og ikke hadde noen del i, ja et kup som var avvist som «fullstendig urealistisk» og en tanke som var avvist «på et tidlig tidspunkt». Å hevde det motsatte er ikke bare en feilslutning, det trosser også hovedtyngden av tilgjengelig bevis, som er for vel kjent til å bli gjentatt her. Videre er det i strid med vekten av sannsynlighet og de fine private karakteregenskaper som Skodvin, Hayes og Littlejohn tillegger ham.

Derfor Quisling-«paradokset» eller «gåten», som Lyder Unstad kalte det i 1959.

Hvorfor seriøse forfattere, venner og fiender av Quisling, introduserer denne komplikasjon i deres vurdering av Quisling er gåtefullt. For Quisling var en av de enkleste, mest likefremme og konsekvente karakterer noen biograf kunne finne: ingen private mangler, intelligent, dypt religiøs, hverken grusom eller hevn-gjerrig, oppriktig, med dyp tro på de nordiske dyder og den vestlige sivilisasjons fortjener sammenlignet med jødisk internasjonalisme og dens bidrag til euroasiatisk kommunisme på det politiske område, en idealistisk og dyktig menneskevenn i halvkontinental målestokk, en profet som forutså og arbeidet for vestlig sammenslutning, idet han først satte sitt håp til Britannia og så, da Hitler hadde makten fra Nordkapp til Volga, til Tyskland, en profet som alene forutså den tredobbelte fare for Norge fra de store europeiske makter og forsøkte først å avverge den, så å dempe den, og endelig å overlevere det han hadde reddet fra vraket som et foretagende i full virksomhet.

Det ville være vanskelig å finne en statsmann, politiker eller leder på hans tid

som avvek mindre fra sine aspirasjoner og sin politikk. Derfor gjentar jeg: Hvorfor Quisling-problemet?

David Littlejohn gir et svar —

«Mennesket Quisling har hatt en tendens til å bli borte bak Quisling som symbol — en skjebne alminnelig nok for folk som har gitt navn til slyngler ifølge folke-meningen (var Nicolas Chauvin den mest «sjåvinistiske» blant menn, eller Marquis de Sade den mest «sadistiske»?) Som eksempel på arten «quisling» er major Vidkun Quisling på ingen måte typisk.» (Side 49)

Enig. «Symbolet» var en «myte» fra starten av, som Littlejohn forklarer på side 15 og 16.

«Den 9. april 1940 slappet Leland Stowe, utenrikskorrespondent for Chicago Daily News, av i Oslo. Han hørte Quisling og, som så mange andre, kunne han ikke få seg selv til å tro at denne hadde gjort det uten tysk bemyndigelse. Skjønt journalist med stor erfaring og av høy standard — aksepterte Stowe ukritisk alle de ville fantasier han nå hørte over alt. Det hadde vært en langvarig sammensvergelse mellom Quisling og nazistene. Hans menn hadde i årevis forberedt seg for denne dag. Nå var de overalt, saboterte, forrådte, utstedte falske ordrer, bemektiget seg flyplasser, avsporet tog, telegraferte informasjon til fienden. En godtroende verden trakk ikke dette i tvil. Rester av disse fantasier har holdt seg opp til denne dag. «Femtekolonne», en legende fra den spanske borgerkrig, ble gjenopplivet. Til dette klossete uttrykk ble nå tilføyet, eller i stor utstrekning erstattet med et nytt slagord, «quislinger».

«Ingen som opplevet året 1940 kan ha unngått å høre om de skjendige handlingene til «femtekolonnister og quislinger». Selv The Times, en avis som normalt ikke er henfallen til sensasjonsjournalistikk, snakket om «quislinger» overalt.

«Hvor megen sannhet var det i det? Faktisk talt ingen.»

Hvorfor ble da de fantastiske meldinger fra Stowe og andre (innbefattet mine egne) akseptert som sannferdige i så vid utstrekning?

Littlejohn setter fingeren ufeilbarlig på to forklaringer —

1. «Kanskje det var fordi nederlag er lettere å akseptere som konsekvensen av en uforutsebar skjebne (som forræderi) enn som et resultat av militær udugelighet.»

Med andre ord så var Nygaardsvoldregjeringen passiv, de væpnede styrker var håpløst uforberedt, utal-

Ny historieforskning — —

(Forts. fra side 5)

uhyggelige mordgjerninger under okkupasjonen sitert litt fra den berømmelige «illegale presse» som det nå skrytes slik av. Den oppfordret direkte til mord og drap, den hisset skjørhodete folk — og av dem finnes det jo dessverre mange — opp mot landsmenn som intet galt hadde gjort og den serverte

lige advarsler om invasjon ble neglisjert, ingen ordre om alminnelig mobilisering ble utstedt, og regjeringen stakk av. Derfor brukte regjeringen Quisling som syndebukk for sitt eget forræderi mot folket og Stowe fikk et fullstendig feilaktig inntrykk av situasjonen — forsterket ved hans nylige opplevelse av den vidunderlige motstand finnene hadde ydet mot den røde hær gjennom «vinterkrigens» 105 dager.

2. «Det var mere trøstende for britene å slutte å deres motbør i det første hovedsammenstøt med tyskerne for en stor del skyldtes sterkt utbredt norsk omveltning. Om Hitler ikke akkurat hadde «kommet for sent til bussen (som Chamberlain så uheldig uttrykte det), så hadde han, følte de nå, kommet med den bare fordi sjåføren var en hemmelig tysk agent.»

Således gjorde også britene Quisling til en syndebukk for deres egen store udugelighet ved å bli distansert av tyskerne 9. april. Det var grunnen til det nonsens som Churchill disket opp med i «The Gathering Storm» om et Quisling-komplott, og at han midt i desember hadde overtalt Hitler til å invadere Norge — en beslutning som først ble tatt, med forbehold, etter Altmark-affæren 16. febr. -40.

Ved å antedatere Hitlers klarsignal for «Weserübung» med to måneder og således trekke Quisling inn i det, gjorde Churchill også sin egen syv måneder gamle plan om invasjon i Skandinavia for å få kontroll over Østersjøen mindre sjofel i historieberetningen.

Som David Littlejohn tilføyer: «For å være rettfærdig mot Leland Stowe, må det sies at han senere gjorde kjent at hans meldinger dengang hadde vært bygget på feilaktige informasjon» (slik som mine var det).

«Men da var det, selvsagt, for sent. Myten om «femtekolonnister og quislinger» skulle komme til å gjøre uberegnelig skade, som vi skal se.»

(Fortsettes)

— sammen med britenes norske emigrantradio — ondsinnet vrøvl om norske kvinner og menn. Den histe mord og drap med høye fryderop og enda mere gledet den seg når en fikk provosert okkupasjonsmakten til å gripe til drastiske mottiltak. Og dette er det altså Buraas, eller AFTENPOSTEN, eller hvem det nå er, sier «var helt avgjørende for å kunne gi det norske folk sannferdig informasjon!»

Som de fleste vel vet, så var det slett ikke pressefolk fra tiden før den tyske okkupasjon som dannet hovedtyngden av dem som stelte istand denne «illegale pressen». Det er vel tvertimot riktigere å si at de spilte en ytterst beskjeden rolle. Det var en rekke ungdommelige eventyrere som grep til dette middel for å få gitt uttrykk for sine følelser, oftest inspirert av trådtrekkere som selv satt i sikkerhet. Det er derfor en grov fortegning av det faktiske forhold når Buraas ifølge AFTENPOSTEN sier at «Det er også blitt hevdet at det under krigen (!) falt like mange nordmenn med tilknytning til pressen som norske flyvere». For det første er det jo en uhyrlig overdrivelse hvis man da med «å falle» mener det uttrykket tidligere har ment, og dernest var det altså ikke «folk med tilknytning til pressen» i vanlig betydning av dette, men «folk som hadde tilknytning til den illegale presse uten før å ha hatt noe med pressen å gjøre», og det er som alle forstår noe helt annet.

En annen side av saken er det at mange av dem som drev med illegal presse senere, da «seirens time» opprant, kom inn i den ordinære presse til erstatning for dem som ble sparket ut.

Men aller mest komisk og fortegnet er det vel når Buraas sier at «I 1940 ble Norges anseelse utad skamfært, og det ble våre pressefolks hovedoppgave å gjenreise vårt renommé, noe de klarte meget raskt.» Stort uriktige kan det vel ikke være. Det er riktig nok at «Norges renommé» ble styggelig skamfært i 1940, men det var våre politikere som skamferte det i forbindelse med den ufyelige propaganda mot Quisling for å dekke over egne brøst og egen svikt. Forøvrig godt hjulpet av godtroende utenlandske journalister, slik det fremgår bl. a. av den artikkel vi i dette nummer bringer av en av dem: Ralph Hewins, som har vært stor nok og ærlig nok til å innrømme det. Hvilke presse-

folk var det så som «meget raskt» klarte å gjenreise dette renommé? Ikke rettene enn vi vet, og som så mange utenlandske skribenter hevder, så er dette renommé like medtatt idag som dengang. Og det er i stor utstrekning norske pressefolk som har hovedansvaret for dette, sammen med visse «samtidshistorikere».

Dertil kommer at hvis man vil regne C. J. Hambro som presseman, så var han en av dem som gjennom sine bøker med røverhistorier spilte en hovedrolle da Norges «renommé» ble skadet, men så kaller da også sjefen for det britiske Foreign Office, Sir Alexander Cadogan, ham i sine memoarer for «That wind-bag Hambro, who is sitting pretty in Stockholm» (Denne posøren Hambro, som sitter trygt i Stockholm).

Bildet som vi bringer på 1. side er også hentet fra AFTENPOSTEN, som meddeler at det viser Fjernsynets Anders Buraas sammen med Aftenpostens tidligere sjefredaktør Torolv Kandahl. «Under krigen var Kandahl formann i Norsk Presseforbund og ble en gang innkalt til Alfred Moser, sjef for Pressabteilung, fordi denne hadde noe å besvære seg over. Kandahl karikerer her Moser, idet han kom med sitt utbrudd: 'Die Norweger, sie sind Idioten.'»

Også dette trenger korrigering. Kandahl var slett ikke formann i Norsk Presseforbund «under krigen», for rent bortsett fra at det ingen krig var etter 10. juni 1940, så ble han også på et tidlig tidspunkt erstattet som pressens fremste tillitsmann med AFTENPOSTENS daværende sjefredaktør Endsjø.

Det var såvisst heller ikke Kandahl eller noen av de senere så berømmelige «nasjonale» som satte seg opp mot Mosers dirigering av norsk presse, men i all beskjedenhet heller undertegnede. Det var vel kjent i pressekreter dengang at det var et like spent forhold mellom undertegnede og Pressabteilungs Moser som mellom Quisling og Mosers sjef Terboven. Og mens alle «de gode» tiet, så sa undertegnede kraftig ifra. Så spent ble forholdet tilslutt at man ved offisielle anledninger sørget for å anbringe oss langt borte fra hverandre. Tilslutt kom det til et åpent brudd som førte til at Pressabteilung fremtidig ikke skulle henvende seg direkte til FRITT FOLK med sine besværing, men gå gjennom det tyske partior-

For ungdommen - -

(Forts. fra side 4)

het og feighet og det Amerika med gammelt jødisk herredømme må vike for det nye Amerika, et nytt Amerika for et gjenfødt hvitt folkeslag. Som leder for en oppblomstrende arisk verden vil Amerika skape de nødvendige betingelser for en ny sivilisasjon og for et høyere nivå av menneskelig utvikling.

Dette er Amerikas historiske oppgave. Dette er Amerikas største utfordring. Dette er Amerikas raseoppgave. SLUTT

Rød Front igjen!

Beregnet underskudd på 300 000 blir på 800 000 kr.!

a/s Studentkro har betraktet 1972 som et innkjøringsår og beregnet seg et underskudd på ca. 300 000 kr. — Nå viser det seg derimot, som en direkte følge av Rød Fronts mangel på sunn fornuft, at underskuddet vil komme opp i nærmere 800 tusen kr.!

Det hele begynte med Chateau Neuf-oppsettingen av kjempeshowet «Jesus Christ Superstar» i vinter. Trusler fra Rød Front om politiske aksjoner veltet oppsetningsplanene og store inntekter gikk tapt. Som om ikke dette — sett med a/s Studentkros øyne — var ille nok, viser det seg nå at følgene av Rød Fronts politiske hysteri blir langt verre. I høst ventes det betydelig færre arrangementer enn i fjor høst og dette er stikk i strid med forventningene. Truslene fra Rød Front har skremt arrangørene. Som eksempel kan nevnes et storslagent Tommy Steele show, som skulle gått to ganger daglig i tiden 15.—30. August. Dette ble avlyst, da både den norske og den engelske arrangøren fryktet Rød Front.

gan Einsatzstab, som hadde som oppgave å holde forbindelsen mellom partiene Nasjonal Samling og DNSAP.

På bakgrunn av det vi her har anført skal det virkelig bli interessant å se hva Fjernsynet og Forsvaret — hva nå det måtte ha med saken å gjøre! — har fått ut av pressens sørgelige forhold under okkupasjonen. Vi tipper at man ikke gjør seg større besvær med å henvende seg for eksempel til redaktør Doery Smith, en mann som tydeligvis har en hel annen historie å berette om norsk presse dengang enn den Buraas tygger på i følge Aftenposten.

Siegfried

Nasjonaleuropeisk ungdomskongress!

Vi har tidligere i F & L brakt det opprop vi mottok fra «Nation Europa» angående ungdommens første nasjonaleuropeiske kongress. Tiden for denne nærmer seg nå! Sted og tid er: Olympia-byen München den 16. og 17. september.

Vi minner om kongressens hovedtemaer:

Utbytte av erfaringer og perspektiver i den felles politiske kamp mot marxisme/kommunisme og mot imperialismen av enhver art.

Mulighetene for en fast, koordinert nasjonal ungdomsutveksling.

Oppbygging av en arbeidsdyktig «Intereuropäische Nationale der Jugend.»

Mannen som - -

(Forts. fra side 2)

gene imidlertid kunne gjenopptas oppstod det uenighet blant de høyeste maktthavere i Det tredje Rike om behandlingen av jødespørsmålet, og Kleist fikk ordre om å glemme hele affæren.

Himmeler sendte imidlertid på sin side — forsinket — sin massør, finnen Kersten, til Stockholm, hvor han opptok kontakt med Hillel Storch. I det videre forløp ble flere tusen jøder etterhvert løslatt. Den jødiske forfatter J. G. Burg beskriver denne forbausende hendelse i sin bok «Schuld und Schicksal».

Det hører med til historien at dr. Kleist ble arrestert av de allierte i 1945 og tilbragte to år i fangeleirene Neundorf og Recklinghausen. Da han fortsatt bekjente seg til Tyskland også etter nederlaget, ga man avkall på hans videre tjeneste som diplomat.

Av den lange rekke bøker dr. Kleist har skrevet i tiden etter annen verdenskrig nevner vi «Zwischen Hitler und Stalin», «Auch du warst dabei», en tittel som i senere utgaver ble endret til «Aufbruch und Sturz des Dritten Reiches», «Chruschtschow 50 Kilometer vor Hamburg», «Die europäische Tragödie», «Südafrika, Land für Weiss und Schwarz» m.v. Også for skandinaviske forhold interesserte dr. Kleist seg og han fulgte med i bl. a. FOLK OG LAND helt til det siste.

For det ukeblad han var med på å stifte, DEUTSCHE WOCHEN-ZEITUNG, betyr hans bortgang naturligvis et smertelig tap. Han ledet bladets utenrikspolitiske avdeling.

Mot en mere - - -

(Fort. fra side 5)

dommens streben efter et mere nyansert og riktigere syn på et vesentlig avsnitt i norsk historie. Prof. Rolf Danielsen og universitetslektor Stein Ugelvik Larsen satte i 1970 igang et forskningsprosjekt om Nasjonal Samling i Norge. Prosjektet har fått økonomisk støtte av Norges almenvitenskapelige forskningsråd og har vært gjennomført i samarbeid mellom Historisk institutt og Sosiologisk institutt. Prosjektet har blant annet ved siden av en totalundersøkelse av alle NS-medlemmer i Norge omfattet noen spesialundersøkelser av Nasjonal Samling i enkelte landsdeler.

Vi har tidligere løselig nevnt at den foran nevnte totale undersøkelse er basert på intervjuer med iallfall et representativt utvalg av tidligere NS-medlemmer. Det ville naturligvis være noe nær en uoverkommelig oppgave gjennom muntlige intervjuer å rekke frem til alle skikt av tidligere NS-medlemmer. Av naturlige grunner ville nok en slik fremgangsmåte hovedsakelig komme til å omfatte tidligere NS-medlemmer i byer og tettsteder. For å råde bot på dette har Forbundet for Sosial Oppreisning tilbudt seg å assistere ved å sette Universitetet i forbindelse med tidligere NS-folk slik at de muntlige intervjuer kan suppleres med utsendelse av spørreskjemaer. Om det enkelte tidligere NS-medlem vil gjøre bruk av denne anledning til å klarlegge både det som hendte under okkupasjonen og senere under det såkalte rettsoppgjør står det naturligvis helt fritt. For ordens skyld gjør vi også oppmerksom på at forskerne på forhånd har oppgave over alle NS-folk som ble rettsforfulgte dengang, så man røber ingen hemmeligheter ved å oppgi deres navn.

Det ble før sommerferien foretatt en prøveutsendelse av slike spørreskjemaer i Hedmark og i Nord-Trøndelag og av dem som fikk slikt skjema tilsendt har, etter hva Universitetet meddeler oss, ca. 50 % svart. Det er slett intet dårlig resultat når man tar hensyn til dels at en god del av dem Forbundet oppga nok er avgått ved døden i mellomtiden og at det blant tidligere NS-medlemmer råder en godt forståelig skapsis når det gjelder slike mere offisielle tiltak. Det er derfor meningen å fortsette utsendelsen av slike spørreskjemaer til andre fylker fra ihøst av.

Det har fra enkelte hold, fra legendens vakthunder i presse og andre steder, vært

JARRING OGSÅ «NAZIST»?

Israel er langt fra begeistret for FN-meglingsmannen Gunnar Jarring. Han er ikke lydlig nok overfor zionistenes ønsker og ambisjoner og vil yde rettferd overfor araberstatene. Også en annen svenske, grev Bernadotte, hadde i sin tid en liknende innstilling, og gikk en sørgelig skjebne imøte. Det er vel ikke så greit å gjenta denne fremgangsmåte likeoverfor Jarring, men det finnes jo andre veier å gå: man kan forsøke å ta livet av ham moralsk sett. Det gjøres som kjent best ved å beskyldde ham for å være «nazist» og få hele den zionistdirigerte presse til å hyle opp om det tilstrekkelig lenge. Man har nå gravet frem fra glemselen at Gunnar Jarring fra 1926 til slutten av tredveårene var medlem av noe så ilde som Sveriges Nationella Förbund, Rütger Esséns og Sven

Hedins organisasjon. Er man nasjonal, så er man naturligvis «nazist», og da hjelper det vel lite at Jarring også er svensk ambassadør i Moskva. Ja, fra israelsk synspunkt gjør vel dette saken enda verre.

PUBLISISTEN VEALE HEDRES

Den britiske publisist, historiker og jurist F. P. Veale, som også dette blads lesere vil erindre fra en rekke artikler vi har gjengitt fra hans hånd, er blitt hedret med en høyst fortjent pris. Han er tildelt den europeiske frihetspris for 1972, instituert av den tyske NATIONALZEITUNG.

SKAL MAN DØMME EFTER NORSK PRESSE,

så er Titos Jugoslavia nå nærmest blitt salongfåhig og fremstilles som et slags halv-

demokrati etter vestlig mønster. Derfor får man da heller ikke høre noe så ubehagelig som at erkebiskop Kotic av Zica er satt i fengsel for «statsfiendtlig propaganda». Kirkefyrsten holdt en tale for 1000 bønder og åpnet med den gamle kongelige jugoslaviske hymne. Senere erklærte han at kommunismen var «gjennom fordervet». Det var naturligvis hard kost, men i Norge havner dog ingen i fengsel om man åpner et møte med Internasjonalen og erklærer at kapitalismen er «gjennom fordervet». Og det er det jo mange som gjør. Så er liten forskjell er det dog.

HELLER IKKE OM

demokratenes nominering av presidentkandidat i USA fikk vi høre den fulle og hele sannhet. Av en eller annen besynderlig grunn — kan-

rettet inkvisitoriske spørsmål til de akademiske ledere av prosjektet ved Bergens universitet, og når en vet hvilke midler disse folk betjener seg av, så er det ikke forunderlig at prosjektets ledere sterkt understreker at prosjektet ikke tar sikte på «å rehabilitere NS». Hvis det ikke hadde vært i Norge ville det vel vært overflødig for historikere å understreke at deres forskning ikke skal preges av sympatier og antipatier eller av forhåndsoppgjorte meninger. Naturligvis må det som har krav på å kalles historieforskning være objektivt så langt det da står i menneskelig makt. Og når det gjelder Nasjonal Samling, så skulle vi anta at belastningen av et kvart sekels intense hjernevask nok ikke er spesielt egnet til å rehabilitere NS — snarere tvert imot.

Imidlertid har jo den vanlige NS-mann intet å skjule og kan bare glede seg over selv de små korn av sannhet som nok også kommer frem gjennom disse undersøkelser, spesielt fordi arbeidet i marken utføres av unge mennesker som ikke er så bundet av fortiden som fedrene. Vi er derfor enig med Forbundet i at det må være ønskelig at flest mulig av de tidligere NS-folk svarer på de spørsmål som angår deres forhold dengang. Vi skriver dette fordi vi i likhet med Forbundet har fått mange henvendelser fra tidligere NS-folk i forbindelse med de utstedte spørreskje-

maer. Det kan nok være at enkelte vil irritere seg over enkelte av spørsmålene, eller iallfall finne dem overflødige. Selv ville vi da naturligvis heller ikke ha formet dem slik. Vi ville ha gitt større spillerom for en nødvendig historiekorrigerende uten å skjelve til legendeforsvarerne. Men stort sett kan det vel neppe annet enn gagne vår sak at også vårt syn og vår mening nå endelig slipper til også utenfor dette blads spalter. Vi har det aller beste inntrykk av at de unge mennesker som arbeider med prosjektet har de beste hensikter når det gjelder objektivitet og at de går til arbeidet både med alvor og beslutsomhet. De finner vel ikke alltid frem til sannheten, hemmet som de er av den bevisste hjernevask de har vært utsatt for gjennom storparten av deres liv, men i mangt og meget har de iallfall et friere syn.

Ved siden av den foran omtalte totalundersøkelse har det som nevnt også vært drevet spesialundersøkelser. Omfanget av disse undersøkelser vil delvis fremgå av denne liste over hovedoppgaver som dels allerede er ferdige og dels er under arbeid:

Svein Åge Dahle: Nasjonal Samling i Ålesund. Semesteroppgave i Sosiologi, Bergen 1968.

Martin Grønland: Arbeidsledigheten i Trysil 1929—34. Hovedoppgave i historie, Bergen 1968.

Hans Erik Henriksen: Mennesker uten makt. En undersøkelse av Nasjonal Samling i tre østnorske kommuner 1933—45. Hovedoppgave i historie, Bergen 1972.

Finn Hestvik: Nasjonal Samling i Salten 1940—45. Hovedoppgave i historie under arbeid, Universitetet i Bergen.

Podil Wold Johnsen: Nasjonal Samling i Stavanger 1933—37. Hovedoppgave i historie, Bergen 1972.

Svein Lorentzen: Den kommunale nyordning 21. des. 1940. Hovedoppgave i historie under arbeid, Universitetet i Bergen.

Svein A. Rognaldsen: NS-medlemmer i Bergen 1940—1945. Hovedoppgave i statsvitenskap, Bergen 1972.

Torgeir Tunshelle: Nasjonal Samling i Sogn og Fjordane 1940—45. Hovedoppgave i historie under arbeid, Universitetet i Bergen.

Georg Øvsthus: Dom og oppreisning. Tidligere NS-medlemmers kritikk av landssvikoppgjøret og deres organiserte forsøk på å oppnå sosial rehabilitering. Hovedoppgave i historie, Bergen 1972.

Det er mulig det også foreligger flere hovedoppgaver under arbeid som vi ikke kjenner til.

Vi skulle tro at ikke minst Instituttet for Samtidshistorie vil være interessert i disse arbeider, som i sterk grad skiller seg fra det som hittil har vært prestert av historikere i dette land.

skje fordi han er så venstre-
vridd? — later det til at den samlede norske presse setter sitt fremtidshåp til at McGovern skal vinne presidentvalget. Riktignok har vi fått høre at guvernør Wallace, «rasehetseren», står for et diametralt motsatt syn av McGovern, men en har ikke fått høre at trass i dette troppet McGovern opp ved Wallaces sykeleie før nominasjonsmøtet og tilbød ham en ministerplass hvis han vil gå inn for hans kandidatur. Så det er mange krokveier og meget hykleri udi politikken, både i USA og i Norge.

Tannlege

MARTIN KJELDAAS

Karl Johansgt. 23 — IV, tilv.
Telefon 33 49 00

MATFISK TILBYS

Ferskfisk, Torsk iset pr. kg kr.	2,90
Ditto saltet	5,—
Fersk Torskefilet med skinn	6,—
Ditto saltet	10,—
Rogn fersk	3,—
Ditto sukkersaltet for kaviar	4,—
Torsketunger, ferske	3,—
Ditto saltet	4,50
Torskehoder, kjaker fersk	1,50
Ditto saltet	2,—
Sunnmager av Torsk saltet	3,—
Torfisktorsk til lute-fisk	10,—

Alle priser inkl. emballasje fob. pluss moms

Skriv eller ring

GOTFRED ANGELSEN

8363 Tangstad i Lofoten
Telefon 2109 d.

FOLK og LAND

Kierschowsgt. 5, Oslo 4

Telefon 37 76 96

Boks 3214 — Sagene

Ekspedisjonstid: Tirsdag til fredag fra kl. 10 til kl. 15
Mandag og lørdag holdes kontoret stengt.

Redaktør Melsom kan bare påregnes truffet etter forutgående avtale.

Abonnementspriser 1972:

Kr. 60,— pr. år, kr. 30,— pr. halvår i Skandinavia. Utlandet kr. 35,— pr. halvår. I nøytralt omslag innenlands: Kr. 70,— pr. år, kr. 35,— pr. halvår.

Bruk postgiro nr.: 16 450

Løssalg kr. 2,—

Utgiver A/S FOLK OG LAND

Viking Boktrykkeri, Oslo